31/01/2019

“Αφού για μένα κλαις τόσο πολύ και’γω ξέχασα όλες σου τις αμαρτίες”

/ Γνώμες

Κάποιος νέος κάποτε, ζώντας ακόλαστη ζωή, θέλησε κάποια Κυριακή να πάει στην εκκλησία, από περιέργεια. Στο κήρυγμά του ο λειτουργός ιερέας μίλησε για τη μετάνοια. Ο νέος συγκλονίστηκε τόσο πολύ, τόσο βαθειά, ώστε αποφάσισε να αλλάξει ζωή. Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας ζήτησε να εξομολογηθεί.
Εξομολογήθηκε και την επομένη αποσύρθηκε στην ερημική του εξοχική κατοικία και έκλαιγε νύχτα μέρα για τις αμαρτίες του. Κατά παράδοξο, όμως, τρόπο δεν μπορούσε να παρηγορηθεί.
Μια νύχτα σαν σε όραμα βλέπει τον Κύριο, τριγυρισμένο από ουράνιο φως και με καλοσύνη, τον ρωτάει με την γλυκύτατη εκείνη φωνή Του:
– Τι έχεις παιδί μου και κλαις με τόσο πόνο;
– Κλαίω, Κύριε, γιατί έπεσα.
«Έπεσα», είπε με απόγνωση ο αμαρτωλός νέος.
– Ε, τότε σήκω.

– Δεν μπορώ μόνος Κύριε…
Τότε άπλωσε το θεϊκό Του χέρι ο Βασιλεύς της αγάπης, ο φιλάνθρωπος Κύριος, και τον βοήθησε να σηκωθεί. Εκείνος, όμως, δεν σταμάτησε να κλαίει…
Και τον ρωτάει ο Κύριος.
– Τώρα γιατί κλαίς;
– Πονώ, Χριστέ μου, γιατί σε λύπησα. Ξόδεψα τον πλούτον των χαρισμάτων σου και τα νιάτα μου στις ασωτείες.
Έβαλε τότε με στοργή το χέρι Του ο φιλάνθρωπος Δεσπότης στο κεφάλι του πονεμένου αμαρτωλού και του είπε με πολλή ιλαρότητα.
– Αφού για μένα κλαις τόσο πολύ και’γω ξέχασα όλες σου τις αμαρτίες.
Ο νέος σήκωσε τα μάτια του για να ευχαριστήσει τον Σωτήρα του Χριστόν, μα Εκείνος είχε εξαφανιστεί.
Λυτρωμένος πλέον από το βάρος της αμαρτίας και αναγεννημένος επέστρεψε στο σπίτι του. Από τότε έγινε το πιο λαμπρό παράδειγμα ενός πιστού χριστιανού, μέσα και έξω απ’ το σπίτι του, με λόγια και με έργα.